

Mgr. Lenka Křenková: Bezdětnost a sítě sociální podpory ve stáří

2017

Předložená práce sleduje zajímavé téma a sociologickou analýzu vhodně doplňuje demografickými údaji. Právě využití různých zdrojů dat a bohaté cizojazyčné literatury patří k jejím základním přednostem, práci charakterizuje dobře definovaný cíl a logická struktura výkladu. Zvolené řešení, kdy po hutném úvodu následuje metodologická rozvaha, a vlastní analýza je rozložena do dalších kapitol, mně jako čtenáři vyhovovalo, práce se jeví jako vcelku konzistentní. Závěr práce poněkud nadbytečně reprodukuje obsah práce, nabízí ovšem některé náměty na další postup.

Několik výhrad lze mít k analýze dat. U obr. 4 není úplně vhodně definována legenda. Za problematické považuji měření síly závislosti ordinálním koeficientem gama, protože ten reaguje na linearitu. Pak ale není korektní uzavírat komentář k tabulce 2 „...síla závislosti zde není na 5 % hladině signifikantní. Můžeme tedy říci, že v případě rodiny nejsou žádné statisticky významné rozdíly ve frekvenci osobních schůzek v závislosti na věku.“ Nejstarší senioři se poměrně výrazně odlišují.

Není mi jasné, co znamená „distribuce rodičů“ v neparametrickém testu na s. 43 (též příloha 6). Místo neparametrických testů by bylo možno přinejmenším občas využít i kontingenčních tabulek (např. u tabulky 15), protože zajímavá může být právě distribuce odpovědí (ukazující na skupiny „izolátů“, apod.).

K nepřehledným nedostatkům patří místy ne zcela uhlazený styl vyjadřování. Kromě výrazu „institucionalizovaný“ (senior - např. s. 12) jde třeba o větu (tamtéž) „Kromě základní polarizace dobrovolnosti a nedobrovolnosti (Hašková, 2006; Sýkorová, 2008), jež je v anglické literatuře užívána jako *childfree* a *childless* (Cain, 2001), která je zdůrazňována pro svou nedostatečnost, se setkáváme s ženami, co jsou v pořádku s jakoukoli variantou (McQuillan, Greil, & Shreffler, 2011), které jen dočasně odkládají rodičovství (Sobotka, 2004), které trvale odkládají rodičovství (Berrington, 2004) i s těmi, které se považují za dobrovolně bezdětné poté, co se staly neplodnými (Wardell, 2003).“ I ta následující teze o „kontinuu“ není zrovna jasná (na s. 23 je o něco více rozvedena, ale i tak jde spíše o dosti abstraktní úvahu). Pravopisná chyba je v uvedení Hajnalovy linie (27) nebo v příčestí na s.45 (správně obdržely, chovaly), ve slově přibývající (49). Zkratkou je jistě také „Poměrně častá je sobeckost bezdětného jedinice a určitá nelidskost, pokud se jedná o ženu (Cain, 2001).“ (33) Ne zcela důsledná je pak interpunkce (např. 49).

Celkově jde o práci zajímavou a po mém soudu přínosnou. Lze ji doporučit k obhajobě, vzhledem k výše uvedeným připomínkám bych její hodnocení odvíjel od stupně „velmi dobře“.